

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. évi március hó 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi december hó 19. napján kihirdetett **8.B.349/2007/10.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményeit
testi sértés bűntettének [Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés I. fordulat]
testi sértés bűntettének [Btk. 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (4) bekezdés III. fordulat] és
személyi szabadság megsértése bűntettének [Btk. 175. § (1) bekezdés]
m i n ő s í t i .

A börtön tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 3 (három) évre enyhíti.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 22.500.- (huszonkettőezer-öttszáz) forint büntügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a vádlott neve helyesen: **(vezetéknév, első utónév, második utónév).**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 1 rb. emberölés büntettének kísérlete, 1 rb. súlyos testi sértés büntette, 1 rb. a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette miatt valamennyi esetben, mint tettet - halmazati büntetésül - 6 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A börtönbüntetés tartamába a vádlott által 2007. május hó 28. napjától 2007. december hó 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság bűnjelnyilvántartásában Bny. 98/2007. szám alatt bevételezett bűnjelek közül a kést elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntette és megsemmisíteni rendelte. Kötelezte a vádlottat a felmerült 162.210.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

az ügyész, a vádlott terhére a kiszabott börtön és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása érdekében,

a vádlott, a súlyos testi sértés büntette és a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette alól bűncselekmény hiányában való felmentés, valamint az emberölés büntette kísérletének - mert szerinte az ekként értékelt cselekmény baleset volt - eltérő minősítése és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében,

a védő, a súlyos testi sértés büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában való felmentés és az emberölés büntettének kísérlete helyett, a cselekménynek életveszélyt okozó, gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének minősítése, valamint a kiszabott börtönbüntetés enyhítése és végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése érdekében.

A másodfokú eljárásban a vádlott fellebbezését módosította és az első fokú ítéletnek a tényállás felderítetlensége miatti megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.6/2008. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta, és az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta abban, hogy az ítélőtábla a vádlott súlyos testi sértés büntetteként minősített cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdésre figyelemmel a (3) bekezdés - helyesen - a (4) bekezdés III. fordulata szerinti súlyos testi sértés büntettének minősítse, a kiszabott börtön és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben. A különös kegyetlenséggel elkövetett súlyos testi sértés büntettének, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettével való

Bf.I.21/2008/11.

valóságos halmazata megállapíthatóságára a gyakorlatból a BH 1981. évi 96. számú jogesetre hivatkozott.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak.

A másodfokú eljárásban a vádlott bizonyítási indítványokat terjesztett elő, melyekhez védője is csatlakozott. A késsel való szúrás mechanizmusra másik igazságügyi orvosszakértő kirendelését, az életmódjára és a sértettel tanúsított magatartására a két közvetlen szomszédja, (1. sz. név) és (2. sz. név) tanúkenti kihallgatását indítványozta, a fellebbezési nyilvános ülésen pedig a sértett bántalmazásának és ezáltal 8 napon túl gyógyuló sérülései keletkezésének cáfolására a sértett munkahelyének megkeresését, a cselekmény utáni munkába állása időpontjának igazolására.

Az ügyész a bizonyítási indítványok elutasítását indítványozta.

Az ítélőtábla az indítványozott bizonyításokat szükségtelennek találta. Az ügyben kirendelt **(1. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő a késsel való szúrás mechanizmust valamennyi, ilyen szempontból fontos körülmény - a vádlott vallomása, az általa bizonyítási kísérleten is bemutatottak, a sértett vallomása, az eszköz ismerete, a kórházi dokumentáció, a nyomszakértői vélemény ismerete - alapján állapította meg. Az erre vonatkozó véleménye aggálytalan, azt az elsőfokú bíróság is elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a vádlott egyik szomszédját, **(tanú neve)** tanúként kihallgatta a vádlott életmódjára és a sértettel tanúsított magatartására, aki terhelően vallott a vádlottra. **(tanú neve)** tanú érdektelen, a tárgyaláson vallomástétele során a vádlott az érdektelenségét nem is vitatta. Kétségtelen, hogy a vádlottnak nem közvetlen, hanem távolabbi szomszédja volt, de azonos emeleten laktak. Mindezekre figyelemmel a tanú vallomásának tartalma és hitele kétségbe nem vonható. Ezért ugyanazon körülményekre még további két tanú kihallgatása szükségtelen.

A testi sértés megállapíthatósága szempontjából a tényleges gyógytartamnak van jelentősége, ami eltérhet az egyén gyógyulási idejétől. Ezért az ítélőtábla szükségtelennek tartotta a sértett bántalmazás utáni munkába állása időpontjának igazolására a sértett munkahelyének megkeresését is.

A fentiekre tekintettel a vádlott és védője bizonyítási indítványait elutasította.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt, a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó adataira figyelemmel csupán azzal egészítette ki, hogy a sértett a vádlottnak megbocsátott. Így van ugyanis tényállási alapja az enyhítő körülményként értékelt sértetti megbocsátásnak.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az a fenti kiegészítéssel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást valamennyi büntetőjogilag releváns tényre lefolytatta, az ezen bizonyítékokra alapított tényállás megalapozott, ezért a vádlottnak az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

A vádlottnak és védőjének az eltérő tényállás megállapítását célzó és a vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezése a bizonyítékok értékelését támadja. Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a vádlott védekezését, mely szerint a sértettet nem bántalmazta, személyi szabadságától nem fosztotta meg, hanem sérülései lépcsőn való leeséstől, illetve a szúrt sérülése szivacsológás során történt baleset következtében keletkezett, miért nem fogadta el. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy mivel a sértett az egész eljárás során következetes és az egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott vallomást tett, vallomásaiból a vádlott által vitatott körülmények sem vonhatók kétségbe. 2006. május hó 13. napján történt kórházi ellátásakor sérülései kimerítő részletezéssel rögzítésre kerültek. **(1. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő a sérülések elhelyezkedésére, illetve esésre jellemző külsérelmi nyomok hiányára figyelemmel, a sérülések lépcsőn való leeséstől keletkezését kizárta. **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi nyomszakértővel mindketten jelen voltak, a szúrt sérülés vádlott által vallott keletkezési mechanizmusát rekonstruáló bizonyítási kísérleten. Attól függetlenül, hogy a bemutatottak szerint a vádlott által a szivacsba jobb kézzel vezetett kés, a vele szemben elhelyezkedett sértett bal oldalával érintkezett, az egyéb körülményekre is figyelemmel mindkét szakértő egyezően azt véleményezte, hogy a szúrt sérülés nem a vádlott által vallott mechanizmus, hanem függőleges irányú, közepes erejű szúrástól keletkezett.

A vádlott szavahihetősége szempontjából helytállóan tartotta lényegesnek az elsőfokú bíróság **(tanú neve)** szomszéd tanúkenti kihallgatásával a vádlottnak a sértettel szemben egyébként tanúsított magatartásának bizonyítását is.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata, az elsőfokú bíróság dönti el, hogy mely bizonyítékokat fogadja el, illetve veti el. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok átértékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért az eltérő tényállás megállapítására és a bűncselekmény, illetve bizonyítottság hiányában felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Bf.I.21/2008/11.

A megalapozott tényállás alapján helyes a vádlott bűnösségére való következtetés, viszont a cselekmények minősítését illetően tévedett az elsőfokú bíróság és az ítélőtábla ebben nem osztotta sem az ügyész, sem a vádlott és védője álláspontját.

Az irányadó I. tényállás szerint a vádlott féltékenysége miatt élettársát, a sértettet két napon keresztül, személyi szabadságától megfosztotta akként, hogy a lakás bejárati ajtaját magukra zárta és a kulcsot eldugta, mely idő alatt a sértettet folyamatosan szemmel tartotta. Ugyanakkor ez idő alatt, ittas állapotban a sértettet szidalmazta és hosszabb, rövidebb megszakításokkal a lakás különböző helyiségeiben, legalább közepes erővel, testszerte, sodrófával és ököllel ütlegette, illetve rugdosta. Olyan is előfordult, hogy a vádlott a konyhában ült egy széken, a sértett mellette állt és nem mozdulhatott, miközben a vádlott a sodrófával hol a sértettet, hol az asztal lapját ütötte. A sértett szeretett volna, de az állandó fenyegetettsége miatt nem mert a lakásból eltávozni. Másnap este a rosszul volt sértett orvosi ellátása céljából - amire nem került sor - ugyan a lakást elhagyták, de a sértett a bántalmazástól gyenge állapota miatt nem volt képes arra, hogy a vádlott mellől megszökjön. Miután visszatértek a lakásba, annak ajtaját a vádlott ismét magukra zárta, a kulcsot eldugta és a sértett bántalmazását tovább folytatta. Csak harmadnap, amikor a sértett fejsérülése felszakadt és vérezni kezdett, hívta ki a mentőket és így került a sértett kórházba.

A vádlott bántalmazása következtében testszerte, különböző testrészein, összesen 13 rb. repesztett, zúzódásos, bevérzéses és véralfutásos sérüléseket szenvedett, melyek közül három sérülés tényleges gyógytartama egyenként is és a további sérüléseké együttesen, nyolc napon túli idő, kb. 2 hét volt.

A tényállás alapján a sértett személyi szabadságától való megfosztása nem kétséges. Az elsőfokú bíróság ezen elkövetési magatartásnak a sértett sanyargatásával elkövetett minősített esete megállapítását azzal indokolta, hogy a vádlott több napon át, kirívó érzéketlenséggel, gyakorlatilag kénye, kedve szerint bántalmazta a sértettet, akinek az átlagosat meghaladó lelki gyötrelmet is okozott a folyamatos fenyegetettséggel. Ugyanakkor megfosztotta annak lehetőségétől, hogy az egész testét borító sérülések ellátása végett saját maga orvoshoz forduljon.

A személyi szabadság megsértése szempontjából a sértett sanyargatásával elkövetésen olyan, a sértettet ért fizikai vagy pszichikai ártalmas behatást kell érteni, amely általában meghaladja a személyi szabadságtól megfosztással összefüggő erőszak mértékét, de nem feltétlenül idéz elő testi sértést. A szó köznapi jelentésétől eltérően, a kifejezés jogi értelme a nélkülözésnek, megaláztatásnak, testi vagy lelki kínzásnak, gyötrelmek okozásának való kitélt jelent.

A súlyos testi sértés büntette különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősül, ha a tárgyi oldalról nézve a sértett bántalmazása a szokásostól lényegesen eltérő

embertelenséggel, brutalitással, gátlástalansággal, a sértett emberi méltóságának megalázásával történik. Az elkövetés ilyen véghezvitelére következtetési alapként szolgál a sértettnek okozott sérülések nagy száma, súlya és jellege, valamint a véghezvitel módja. A sértett oldaláról nézve a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetett, ha az rendkívüli súlyos fájdalmat, szenvedést, félelemérzetet okoz. További feltétel még, hogy az elkövető tudatának a véghezvitel időpontjában át kell fognia a végrehajtás különös kegyetlenségét.

Az ítélőtábla álláspontja szerint - habár nincs rá a közelmúltban közzétett jogeset - elvileg a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének és a különös kegyetlenséggel elkövetett súlyos testi sértés büntettének a halmazata nem kizárt. Ehhez viszont az szükséges, hogy a sanyargatással elkövetett személyi szabadság megsértése a testi sértésként megvalósuló célcselekménytől elkülönüljön, vagy mint az ügyész által felhozott jogesetben (BH 1981.96.), amikor az elkövető olyan sokirányú testi és lelki szenvedést okoz a sértettnek, amelyek nem illeszthetők a súlyos testi sértés tényállásába. Például, mint a hivatkozott jogesetben, amikor az elkövető a kezeinél, lábainál összekötözött, bántalmazott sértettet napokig éhezettette, megvonta tőle a vizet, magatehetetlen állapotban tartotta, ami állandó halálfélelmet, az újabb kínzásoktól való retteget váltotta ki a sértettből.

A jelen esetben viszont nem ilyen magatartásokról van szó, hanem arról, hogy ugyanaz a magatartás, vagyis a bántalmazás különös kegyetlen módja valósította meg a sértett sanyargatását is. A vádlott a lakásban hosszantartóan, két napon át, hosszabb-rövidebb megszakításokkal, brutálisan, eszközzel és egyéb módon, testszerte bántalmazta a sértettet. Emberi méltóságában is megalázta azzal, hogy az egyes bántalmazási szituációkban a sértettet a bántalmazási módhoz való alkalmazkodáshoz is kényszerítette. A meg-megújuló durva bántalmazással folyamatos retteget, félelemérzetet keltett a sértettben, akinek ezért, és mert a bezárt lakásból elmenekülni nem tudott, a kiszolgáltatottsága is fennállt. A sértettnek 13 rb. sérülést okozott, melyek ellátás nélkül és a további bántalmazás következtében a testi sértéssel általában együtt járó testi szenvedést meghaladták, amit a bántalmazás közbeni rosszulléte is igazol. A részletezett alanyi és tárgyi körülmények megalapozzák a vádlott terhére rótt súlyos testi sértés büntettének különös kegyetlenséggel elkövetettként minősítését, mely elkövetési módot az adott elkövetési variációk mellett, nyilvánvalóan a vádlott tudata is, ittassága ellenére átfogta. Mivel a bántalmazás körülményei -

Bf.I.21/2008/11.

brutalitása, embertelensége, az emberi méltóság megalázásával való elkövetése - okoztak a sértettnek a személyi szabadságtól való megfosztással összefüggő erőszak mértékét meghaladó fizikai, illetve pszichikai ártalmas behatást is, e mellett a személyi szabadság megsértése büntettének a sértett sanyargatásával elkövetettként

való minősítése ugyanazon körülmények kétszeres értékelését jelentené. Ezért az ítéletábra a két bűncselekmény ügyész által indítványozott minősített esetének halmazata helyett a vádlott I. tényállásbeli cselekményeit a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdésére figyelemmel a (4) bekezdés III. fordulata szerinti minősített esetnek, különös kegyetlenséggel elkövetett súlyos testi sértés büntetettének és a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint büntetendő személyi szabadság megsértésének büntette alapesetének minősítette.

A II. tényállásbeli cselekménynél akkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét emberölés büntette kísérletének minősítette. Tévesen jutott ugyanis arra a végkövetkeztetésre, ami szerint a vádlott tudatának át kellett fognia azt, hogy magatartása következményeként a sértett halála is bekövetkezhet, mely lehetséges következmény tekintetében közömbös volt, ezáltal az eshetőleges szándéka az emberölés büntetettének kísérletében megállapítható.

A cselekmény helyes jogi minősítésével kapcsolatban az ítéletábra mindenekelőtt rámutat arra, hogy hiba lenne az ítélezési gyakorlatban olyan álláspontra helyezkedni, ami szerint minden emberi élet kioltására is alkalmas eszközzel, pl. késsel megvalósított testi sértés, amennyiben életveszélyes sérüléssel jár, emberölés büntette kísérleteként értékelendő. Önmagában ugyanis abból a körülményből, hogy a sérülés előidézéséhez használt eszköz emberi élet kioltására is alkalmas, valamint a keletkezett sérülésből nem lehet az emberölésre irányuló eshetőleges szándékra következtetni, ha az elkövetés mozzanatai és az alanyi oldalon jelentkező körülmények ezt nem támasztják alá.

Tényként az állapítható meg, hogy a vádlott egy 144-155 mm pengenhosszúságú, hegyes, jól élezett késsel féltékenysége miatt, ittas állapotban, rögtönösen, közepes erővel a konyhába belépő sértett bal oldalába szúrt. A szúrás a hasüregbe hatolt, a szúrcsatorna 12-15 cm volt, de hasúri szerv nem sérült, a szúrt sérülés tényleges gyógytartama 8 napon túli idő, két hét volt és közvetett életveszéllyel járt. A sérülés elhelyezkedése folytán fennállt a lehetősége a lép, vagy a belek sérülésének is, melyek ugyancsak életveszélyes állapotot eredményezhettek volna.

A történeteket folyamatában vizsgálva azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott és a sértett, mint élettársak kapcsolata a I. tényállásbeli cselekmény után egy évig konfliktusmentes volt. A II. cselekmény előtt együtt itloztak és a vádlott féltékenysége miatti veszekedés során ment ki a konyhába és vette elő a kést. A sértett utána ment és a vádlott az egyébként igen kis alapterületű, 27 négyzetméteres lakás konyhájában a kés elővétele után rögtön, a bal oldalába szúrt. A szúrás követően a sebet leszorította, megkísérelte a mentőt hívni. A sértett élete kioltására utaló kijelentést nem tett.

A kórházi dokumentációból kitűnően az eszköz érintette ugyan, de csak felületesen a vastagbelet, viszont azon sérülést nem okozott és a hasüregben lényeges vérzés nem volt. Ebből következően a halálos eredmény bekövetkeztéhez feltétlenül a véghezvittnél nagyobb erejű szúrásra lett volna szükség. A szúrás közepes ereje - a célba vett testtájékot és az eszköz jellegzetességeit is figyelembe véve - arra mutat, hogy a vádlott tudata nem fogta át a halálos eredmény bekövetkezésének a reális lehetőségét. Erre utalnak a részletezett alanyi körülmények és az elkövetés mozzanata, mégpedig az, a vádlott nem várta meg, hogy a sértettnek a halálos eredmény szempontjából alkalmasabb testrésze elérhető legyen, hanem a kés elővételekor az éppen feléje eső testrészébe szúrt rögtönösen.

A tényállásból az is nyilvánvalóan kitűnik, hogy nem a vádlotton kívüli okból maradt el a súlyosabb minősítéshez szükséges eredmény bekövetkezése, ami éppen a célba vett testtájéokra és arra volt visszavezethető, hogy a szúrás közepes erejű volt. Ez a körülmény pedig önmagában is kizárja a cselekmény emberölés büntette kísérleteként történő minősítését.

Ugyanakkor a számba vett körülmények elemzése eredményeként az megnyugtatóan megállapítható, hogy a vádlott a cselekvéskor a sértett nyolc napon túli, akár életveszélyes sérülésének keletkezésével reálisan számolt és annak bekövetkezésébe belenyugodott. Ennek következtében cselekményét az ítéletábla a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulója szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette, melynek eredményében az eshetőleges szándéka állapítható meg.

A bűnösségi körülményeket az ítéletábla az alábbiak szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

A megváltoztatott jogi minősítés következtében az enyhítő körülmények köréből mellőzte az emberölés büntettének kísérlete esetében értékelt eshetőleges szándékot és a közeli kísérleti szakban maradási, valamint a büntetlen előélet kisebb súllyal való értékelését, hiszen az 59 éves vádlott esetében a kisebb súllyal értékelésre okot nem látott.

Bf.I.21/2008/11.

Szintén a megváltoztatott jogi minősítés következtében a súlyosító körülmények közül mellőzte a súlyos testi sértés esetében a kitartó szándékot, illetve a több sérülés okozását, mint most már a minősítést megalapozó körülményeket, és további súlyosító körülményként vette figyelembe az ittas állapotban való elkövetést.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményekért a halmazatra tekintettel kiszabható törvényi büntetési tételkeret 5-20 évig terjedő szabadságvesztés helyett 2-

12 évig terjedő szabadságvesztésre módosult. Erre és a bűnösségi körülményekre is tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által kiszabott 6 év börtönt eltúlzottan súlyosnak találta, ezért 1 év 6 hónappal, 4 év 6 hónapra enyhítette. Ehhez arányosítva enyhítette 3 évre a közügyektől eltiltás tartamát is.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiekben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő irattanulmányozásával, a fogva lévő vádlottal való kapcsolattartásával és díjával összesen 22.500.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítélőtábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az első fokú ítélet nem tartalmazza a vádlott második keresztnévét, ezért a személyazonosító igazolvány másolat (nyomozati iratok 405. oldal) és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján megállapította, hogy a vádlott neve helyesen: (vezetéknév, első utónév, második utónév).

Szeged, 2008. március 25.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.21/2008/11. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.B.349/2007/10. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2008. március 25.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

